38. Så talade mormor, — jag hörde ej mer,
En susning uppfyllde mitt öra. — Med rysning
tillbaka på brottet jag ser; Men Gud skall wißt
lycklig mig göra.

39. Han skall mig förena med Pelle en gång
I himmelens heliga salar: Mitt brott han för-
låter, och Englarnes sång Wißt synderskans hjer-
ta hugswalar.

40. Wanärad för werlden, mot grafwen jag
går Och blickar mot himmelens stjerna. Jag lång-
tar dit upp; — ack, min Frälsares spår Skall
leda till Pelle deß tårna.

41. Men, flickor! ack! skåden omkring er och
se, Se till att I icke mån falla. Ack, låt min
wanära en warning er ge, Och låt mig er lyck-
lige kalla.

42. Ej röfwarens wåld och ej riddarens slott
I skolen er låta förföra Att göra mot Gud det
wanärande brott, Som jag blef förledd till att göra.

GS 734

En alldeles ny, eftertänklig

Wisa,

om

En wacker Torpareflickas

märkwärdiga lefnadsöden.

Författad

af henne sjelf,

till warning för unga Flickor.

Jönköping,
tryckt hos J. A. Björk, 1854.

7. »Ack, Pelle,» jag sade, »war flitig och finda
Och gläm icke Anna, din tärna, Så skall den Alls-
goße wißt gåra dig så, Och jag blir din hustru
så gerna.»

8. Och hastigt flög iden; — mitt nittonde
år Jag bådade redan förbida; Men dnnu jag
hade ej fått någon tår, Ej Pelle war jemt wid
min sida.

9. En tår uti ögat hos Pelle jag såg En
dag då wi wore allena. Han sade: »Ack Anna!
det är nu min håg Att wårdigt blir hjerta för-
lena.

10. Jag derföre will flytta i rienst åfom ordning
Hos Greffwen uppå Herregården; Nog wet jag
att han om husbonde är stånd, Den trogne han
gifwer dock wården.

11. Och fanfte når jag då har rjent der en
rib, Han ger mig ett torp eller gårde. Så blir
du min maka, och der uti frid Förbubbias skall
fördelens wårde.»

12. Så talade Pelle och trösta mig, Och
Jag flogen på wagen till Pelle; Den fremmande
Jag flogen på wagen till Pelle; Den fremmande

herren han såg till mig ner Från ögon den
yfre och finde.

13. Gif blixten han for uraf ögongaren ned
Och drog mig med wåld till sitt panfar. Jag
ropte: »Min herre! låt mig gå i fred, Jag bin-
der är Pelle blott franfar.»

14. Jag mötte en gång af en grann officer
I Kogen på wagen till Pelle; Den fremmande

16. Han sade: »Nej, alltig jag lemnar dig
mer, Och alltig skall Pelle dig ega: Du måste
mig följa till dalen här ner, Och der will jag
någer dig låga.»

17. Med wåld han mig lyfte på ögongaren
opp Och flög med mig in uti skogen. Jag skref,
men der halp ej; Jag fwor i der lopp, Att al-
drig blir Pelle utrogen.

18. Men ändtligen flannade wi wid en port,
Och hastigt der lijd uti horner, Och wåstaren
skynde, åppnade fort, Och Riddaren mig förde
till torner.

19. »Oi så, Fröna Ficka! hwad är nu ditt
namn? Hwad tycker du nu om din boning? Nå,
will du ej hwila hwar natt i min famn, Och å-
ta med mig tifwerts honung?»

22. Jag flumrade bort i hans armar, och fi

Jag waknade snart wid hans sida. Min oskuld förswunnen, min sällhet förbi, Jag dömde mig sjelf till att lida.

23. För Riddarens smek flydde åter min sorg, I borgen som Drottning jag gälde. Men dagarna flydde i Riddarens borg, Mitt bröst och min medja de swällde.

24. Och rosorna flydde från blomstrande kind, Och Riddarn med köld mig bemötte. Nu såg jag med blygd hur förwillad och blind Jag war, då jag Pelle bortstötte.

25. En dag sade Riddarn den grymme helt kort: "Du sköka! bered dig att fara I morgon ifrån denna borgen långt bort, Nu kan du hos Pelle få wara."

26. Jag föll till hans fötter, om nåden jag bad, Men domen förblef dock densamma: "Nej, Anna! du måste nu fara åstad, Ty jag will ej ha någon amma."

27. Så måste jag fara med blygsel och skam; Men, himmel! hwart skulle jag fara? Till mormoders hydda jag tordes ej fram, Och hwar kunde Pelle wäl wara?

28. Så tlade jag twenne da'r och en natt Och föll utaf wanmakt till jorden. Jag waknade åter; mitt öga war matt; Jag hörde med häpnad de orden:

29. "Olyckliga Anna! hwad har du mig giort! Hwar har du så länge då warit? Med ångslan jag öfwerallt efter dig sport; Men saknaden blott jag erfarit."

30. Mitt öppnade öga med fruktan nu såg

Wid sexton års ålder jag älskade re'n En gosse så ömt och förtroligt. Det war mig så tråkigt att wara allen; Men ack! när han kom, huru roligt!

2. Ack, roligt wi hade; wi lekte som barn, Så ofta i mormoders stuga. Jag anade då ej att djefwulens garn Mig skulle så snärja och suga.

3. En oskuldsfull tärna i byen jag war, Den wackraste kanske bland alla; Och goßarne kommo till mig alla dar, Sin fästmö de wille mig kalla.

4. Men Pelle förblef dock min endaste wän, Och honom jag wille ej smärta. Ack, ofta han sade: "kom Anna! och känn Hur wäldsamt det slår i mitt hjerta."

5. Då kyßte jag honom, och kyßen den brann Så warmt i mitt hjerta tillbaka, Och Pelle han swor då att blifwa min man, Jag lofwade blifwa hans maka.

6. "Jag är icke rik," sade Pelle ibland, "Men krafter jag har att arbeta, Och snart skall jag få mig en plog och ett land, Och se'n skall min maka du hela."

Min mormoder öfwer mig gråta, Och på hennes armar att lyssnaban låg: O himmel! för mig hwilken gråta!

31. Men gråtan upphörde: min nyfödde son Min mormor i famnen upptagit. Han trycktes mig wara ett himmelens tån; Ty omfong om honom Gud dragit.

32. Men åter af wanmakt jag tignade ner; Jag wäcktes i mormoders hydda; Min Pelle, min älskling, han fanns der ej mer; Min fäderne och hopp woro flydda.

33. "O, mormor!" jag sade, "förlåt mig mitt brott; Jag föll i en Riddares händer; Med wäld han mig förde långt bort till fint slott, Manade rad jag hemåt blef fänder."

34. "Min dotter!" sad' mormor, "så trösta dig då; Ditt brott will jag gerna förlåta. Men nåt du en gång inför Gude skall stå, — O, mätte han åfwen förlåta!"

37. "Han föll som en ekamp, med smärta han dog: Han wille från röfwaren dig föra. Men de han fått sig ett torp och en plog, Och lyckliga han wille dig göra."